

[Per Hækkerup.]

varsler mod oppositionens deponeringsordning, end de har gjort mod regeringens stabiliseringslånsforslag, i hvert fald for så vidt angår den kreditpolitiske virkning af forslagene.

Hertil kommer yderligere, at vi jo ikke ved meget om oppositionens deponeringsordning. Det siges i mindretallets udtalelse i betænkningen:

„Ordningens nærmere indhold, for så vidt angår varegrupper, varighed, aftrapning og deponeringsprocenter, ville mindretallet have været villigt til nærmere at forhandle med flertallet, hvis nærværende lovforslag var blevet opgivet.“

Vi har altså ikke, som det fremgår heraf, kunnet få at vide i udvalget, hvorledes oppositionen havde tænkt sig, dens forslag nærmere skulle udformes. Man afviste i udvalget på forhånd enhver forhandling om en kombination af regeringens stabiliseringslånsforslag og oppositionens tanke om en deponeringsordning. Oppositionen, mindretallet i udvalget, stillede sig på det standpunkt, at stabiliseringslånet måtte tages af bordet, før oppositionen overhovedet ville inddrage sig på en forhandling. Over for det synspunkt måtte flertallet naturligvis argumentere, at oppositionen dog ikke kunne forlange, at man på forhånd skulle godkende et forhandlingsgrundlag, som man ikke kendte. Hertil svarede oppositionen, at den kunne jo ikke stille et mere udarbejdet forslag, for det kan kun de, der har administrationens tekniske bistand. Finansministeren var da så velvillig at love, at oppositionen kunne få en sådan teknisk bistand, så at den kunne få udarbejdet sine tanker til et forslag. Så snart dette tilsagn forelå, viste det sig, at venstres interesse for noget sådant var bortfaldet. Derimod var det ærede medlem hr. Aksel Møller mere interesseret, i hvert fald den dag, oppositionen fik den tekniske bistand stillet til rådighed. Dagen efter fik oppositionen at vide, at sagen var klar, men nu var det åbenbart lykkedes det ærede medlem hr. Axel Kristensen og partiet venstre at overbevise det ærede medlem hr. Aksel Møller og det konservative folkeparti om, at der alligevel intet skulle røbes, for nu havde hele oppositionen den følgende dag

det standpunkt, at man ikke ville fortælle noget om, hvad dens plan gik ud på, hvad forslaget indeholdt, medmindre regeringsforslaget om et stabiliseringslån øjeblikkelig blev taget af bordet.

Man må unægtelig spørge sig selv, hvad det er for en forhandlingsform, at man forlanger, at regeringen og folketingsflertallet, om jeg så må sige, skal købe katten i sækken, på forhånd skal acceptere uden at vide, hvad det er, man accepterer som et forhandlingsgrundlag. Ja, enkeltheder var oppositionen så villig til at forhandle om, men oppositionen var ikke villig til at lægge et forslag frem, der gjorde det muligt at vurdere blot nogenlunde forslagens indhold, virkninger, konsekvenser o. s. v. Var det, fordi oppositionen var indbyrdes uenig om forslaget? Var det, fordi man var bange for forslagets konsekvenser? Var det, fordi man ikke ville forhandle og derfor kun søgte et påskud til at undgå forhandling, eller havde man ikke nogen virkelig plan? Var situationen den, at vi vel har en opposition her i tinget, men at vi ikke har nogen oppositionspolitik?

Jeg har set, at Dagens Nyheder i dag har bragt en forklaring på, hvorfor oppositionen ikke ville røbe, hvilken politik den havde. Hvis jeg må citere fra dagens leder i Dagens Nyheder:

„Vor valutastilling er i forvejen miserabel, og fremsættelse af et konkret deponeringsforslag kunne naturligvis medføre en ny tilskyndelse til at importere sådanne varer, der var at finde på de lister, som skulle omfattes af deponeringen. Vi kan levende forestille os, hvordan Social-Demokraten ville have beskyldt oppositionen for ligefrem landskadelig adfærd, hvis et deponeringsforslag havde medført øget import. Ansvar for valutakrisen var da snildt blevet anbragt på oppositionens skuldre.“

Nu vil jeg dog nok tro, at det havde været muligt i folketingsudvalget at arbejde hurtigt, og uden at offentligheden havde fået kendskab til, hvilke konkrete varegrupper det drejede sig om, hvis oppositionen havde ønsket at forhandle. Vi har jo tidligere her i tinget kunnet gennemføre afgiftsforslag, hvor den samme frygt og de samme interesser, som der her gives ud-